

***Îndepărtatele ecouri

Bragagiu

Îndepărtatele ecouri
Din amintiri demult uitate
De sus, de sus, din munți de nouri
Răsună-n trâmbițe-nviate.

Și parcă nu îmi vine-a crede
Că le aud în glăsuire
Din proștețimi de iarbă verde
Și din văzduh de înflorire.

Împodobesc în jur copacii
Petalele multicolore,
Pe căi înalte de întoarceri
Nu-i un ecou - se-ntorc cocorii.

Vestind lumina Învierii
Pornesc o-nmugurire-n inimi
Din încordarea așteptării
Redeșteptând pe Om din nimeni.

Un dor din noi se-ndeplinește,
O amortire se termină
Și ochii noștri, omenește,
Văd primăvara cea divină.

Aripile-o vestesc în clipe
Cu iarba, fluturii ori floarea -
Începe-n văz să se-nfirișce
Visările și așteptarea.

Măcar că în dorință multă
Era atât de năzuită
Și-n forfotirea cea mărunță,
Și în gândirea infinită,

Râvnind-o-n gânduri și în vise
Prin toamna-iarna cea pustie,
Acum, însă, ne zăpăcise
Că a putut totuși să vie.

Ne fâstăcim că, uite, este
Așa dorită, aspirată
Albastră filă din poveste

De glasuri dalbe anunțată.

Că ce n-ai zice, ce n-ai spune
I-i dat Speranței să trăiască
Și-n viața noastră o minune
Mai poate să se-ndeplinească.
Victor Bragagiu